

Tanrı Niçin Acılara İzin Veriyor?

Kutsal Kitap'ın Cevabı

Acı çekmek, hayatta herkesin başına gelen bir sorundur. Bir çocuk kör, sakat ya da zihinsel engelli olarak doğar ve akla şu soru gelir: Neden? Çocuk hiçbir kötülük yapmamıştı.

İyi karakterli ve hayatının baharında olan bir genç, ölümlle sonuçlanabilecek umutsuz bir hastalık yüzünden acı çeker. Peki neden?

Dünyada milyonlarca insan, büyük nüfuslu ve az verimli ülkelerde açlık ve hastalıkla boğuşuyor. Diğerleri ise sellerde ve depremlerde yok oluyor ya da evsiz kalıyor. Neden onlar acı çekiyor?

Acı, işkence ve ölüm, insanoğlunun zorbalığı ve savaşın yıkıcılığı gibi durumlar çaresiz milyonlara dayatılmıştır. Terör eylemlerinde, vahşet ve uçak düşürme olaylarında sayısız insan hayatını kaybetmiştir. Kazalar her zaman olmuştur, ancak günümüzdeki felaketlerin ve doğal afetlerin boyutları çoğu zaman çok büyüktür: bir yolcu uçağı düşer; bir petrol platformu havaya uçar; yangın yüzlerce kişiyi bir yeraltı trenine hapseder. Bu durumda insanlar soruyor: *Tanrı buna neden izin veriyor?*

Bu sorular hemen akla gelmekte ve yüzeysel olarak makul görünmektedir: yine de bu sorulara samimi bir şekilde bakıldığında, bazı çıkarımlar taşıdıkları görülmektedir. İnsan yaşamındaki acıların, Tanrı'nın gücüyle ya da sevgisiyle tutarsız olduğunu ima etmektedirler: *Sevgi Tanrısı olarak ya acıları önleme gücüne sahip değildir ya da gücü varsa bile iradesi yoktur ve sevgi Tanrısı değildir.* Şu anda görünüşte masum olanları etkileyen acıların önlenmesinin, Her Şeye Gücü Yeten bir sevgi Tanrısından beklememiz gereken bir şey olduğu varsayılmaktadır. Bu varsayımlar haklı mıdır?

Hayatın Gerçekleri

Bir yargıya varmadan önce yaşamla ilgili bazı gerçekler göz önünde bulundurulmalıdır:

İnsan bir neden-sonuç evreninde yaşar ve belirli nedenlerin sonuçları kaçınılmazdır. Ateş yakar, su boğar, hastalık mikropları yok eder. Bir de bazı gerçeklerin ahlaki sonuçları vardır. İnsanlar, yaptıklarının sonuçlarının kaçınılmaz olduğu bir evrende yaşarlar ve bu nedenle yaptıklarından dolayı sorumlulukları da aynı derecede kaçınılmazdır. Bu 'doğal yasa' yükü olmasaydı, insan cezasızlıkla istediğini yapabilirdi ve hiçbir sorumluluk almazdı. Tanrı evreni bu şekilde yaratmıştır çünkü O, insanları nasıl davranacaklarını seçmeleri için özgür iradeye sahip, sorumlu varlıklar yapan ahlaki bir Tanrı'dır.

İnsanın yaşamı ihmal etmesi ve kötüye kullanması, insan yaşamının akışını bozmuş ve sonraki nesillerin üzerine düşen kötülükler bırakmıştır. Bunlar, yine doğal yasanın bir parçası olarak, kendilerini *kalıtsal zayıflıklar ve hastalıklar* olarak gösterebilir. Yaşamın özü nesilden nesile aktarılırken etkilenebilir.

İnsanın eylemlerinin sonuçları yalnızca fiziksel değildir. Tarih boyunca yarattıkları sosyal ve siyasi kötülükler, sonraki nesillerin üzerinde biriken bir yük bırakmıştır. Günümüz insanları geçmiş tarihin sonuçlarından oluşan bir ağa yakalanmışlardır ve bir kötülüğü düzeltmeye çalıştıklarında bile başka bir kötülük ortaya çıkmaktadır: *"Bütün yaratılışın şu ana dek birlikte inleyip doğum ağrısı çektiğini biliyoruz." (Romalılar 8:22).*

İnsanlar Kendilerinden Kurtarılmalı mı?

Bu gibi gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, Tanrı'dan acıları ortadan kaldırmasını istediğimizde gerçekte neyi arzuladığımız düşünülmelidir. Tanrı'nın (a) *doğal yasayı askıya almasını*, (b) *kalıtımın sonuçlarını başka yöne çevirmesini* ve (c) *insanın insana karşı insanlık dışı davranışının etkilerini bir kenara bırakmasını* istemiyor muyuz? Tanrı'nın insanları, *insan eylemlerinin sonuçlarından* kurtarmasını

beklemeye hakkımız var mı? Eğer kurtarırsa ahlaki bir evrende mi yaşarız?

Bu sorular ancak insan elinin karıştığı durumlar için sorulabilir. Depremler, fırtınalar, kıtlıklar ve seller 'Tanrı'nın eylemleri' olarak adlandırılır çünkü genellikle bunların meydana gelmesinin başka bir açıklaması yoktur. Dolayısıyla doğal felaketlere insan eylemlerinin ötesinde bakarsak, bunun masum ya da suçlu herkesin başına geldiğini görürüz. Bu felaketler sonucu masum olan kurbanların çektiği acıları sorgulamaya başladığımız anda başka bir ikilem ortaya çıkar. Felaketlerin seçici davranarak yalnızca acı çekmeyi hak edenleri bulup yok etmesi gerektiğini mi söylüyoruz?

Bir Kötülük mü Yoksa Bir Semptom mu?

Konuyla ilgili olarak şu ana kadar incelenen tüm gevşek düşüncelerin altında yatan temel bir varsayım vardır: acı çekmenin kendi içinde kötü olduğu varsayımı. Budizm'in kökeninde de acı çekmenin esas kötülük olduğu inancı yatmaktadır. Ancak Kutsal Kitap'ın görüşü ise tamamen farklıdır: acı çekmek kendi başına bir kötülük değil, daha derin bir kötülüğün belirtisidir. Kutsal Yazılar acı çekmeyi günahın bir sonucu olarak tasvir eder: ille de acı çeken bireyin günahı değil, insanlık tarihindeki ve insan toplumundaki günahın sonucudur. Bunun kökeni Elçi Pavlus tarafından ifade edilmiştir:

"Günah bir insan aracılığıyla, ölüm de günah aracılığıyla dünyaya girdi. Böylece ölüm bütün insanlara yayıldı. Çünkü hepsi günah işledi." (Romalılar 5:12).

Aden'deki itaatsizlikten sonra kadına verilen hüküm şöyledir:

"Çocuk doğururken sana çok acı çektireceğim" dedi, ağrı çekerek doğum yapacaksın. Kocana istek duyacaksın, seni o yönetecek."

Tanrı erkek için şöyle der:

"Toprak senin yüzünden lanetlendi. Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın. Toprak sana diken ve çalı verecek, yaban otu yiyeceksin. Toprağa dönünceye dek ekmeğini alın teri dökerek kazanacaksın. Çünkü topraksın, topraktan yaratıldın ve yine toprağa döneceksin." (Yaratılış 3:16,19).

Öğreti basittir. İnsanın itaatsizliğiyle birlikte Yaratan ve yaratılan arasındaki ilişkide bir kopukluk meydana geldi; Tanrı ve insan arasındaki ilişki bozuldu. İlk günah, insan için ortak olan kötülüklerle herkesi etkileyen temel bir değişiklik getirdi. Ölüm evrenseldir! Kutsal Kitap'ın öğretisi, insanların kendi yollarına ve doğal yasanın işleyişine bırakıldığı yönündedir, ancak doğal felaketlerin insanlar üzerinde bir yargı olarak yönlendirildiği zamanlar olabilir. Bunun en önemli örneği *Nuh'un günlerindeki tufandır.*

Aynı zamanda Kutsal Kitap'ta, Tanrı'ya hizmet etmek isteyenler için acı çekmenin yeni bir anlam kazandığı doğrudur; Yaratıcı ile yeni bir ilişki içindedirler ve onlar acıyı yeni bir bakış açısıyla görmeyi öğrenirler. Bununla neyi kastediyoruz?

Dindar Bir İnsanın Deneyimi

Yanıt Eyüp örneğinde görülebilir. Burada, servetinin kaynağı olan sürülerini ve hayvanlarını kaybederek felaketle karşılaşan; bir anda tüm çocuklarını kaybederek korkunç bir yas yaşayan ve ardından kendisini insanlardan ayıran acı verici bir hastalığa yakalanan dindar bir adam vardır. Yine de şöyle der: *"Nasıl olur? Tanrı'dan gelen iyiliği kabul edelim de kötülüğü kabul etmeyelim mi?" (Eyüp 2:10).* İyiliği bir hak olarak talep edemeyeceği gibi önemli bir ilkenin farkındadır: Tanrı'nın ne yapacağına karar vermek ona düşmez.

Istırap Veren Sorun

Ancak zaman gelir, çektiği acılar o kadar dayanılmaz olur ki insan için ölüm tercih edilebilir görünür. Acı ve şaşkınlık içinde sorar: İnsan

sadece acı çekmek için yaşayacaksa neden yaşasın? İnsanı yaratan Tanrı, onu atılmış bir oyuncak gibi yok edebilir mi?

Eyüp'ün arkadaşları, bir insanın günahı ile çektiği acı arasında doğrudan bir bağlantı olduğunu savunurlar ve bu nedenle Eyüp'ün bu kadar acı çekmesi için büyük bir günah işlemiş olması gerektiğini iddia ederler. Eyüp kendi dürüstlüğünden emindir: o bir insandır, ama kendisine yüklemeye çalıştıkları günahlardan suçlu olmadığını da bilmektedir. Bu durumda Tanrı onu bir hedef olarak mı seçti? Çünkü diğerleriyle karşılaştırıldığında, çektiği acılar, itiraf edebileceği herhangi bir hatayla tamamen orantısız görünmektedir. Ona göre çektiği acılar sadece Tanrı'nın kendisine sırt çevirdiği anlamına gelebilir ve bu ahlaki sorunu daha da artırır. "Kötüler" refah içindeyken doğru kişi neden acı çeksin? Eğer Tanrı onu yargılıyorsa, insan doğasının ulaşamayacağı bir standartla yargılanması doğru mudur?

Dostları Eyüp'ün kendi doğruluğuna olan inancını sarsmakta tamamen başarısız olurlar ve sonunda tartışmayı bırakırlar. Ancak Eyüp'ün tartışmasının altında, tüm sorgulamalara rağmen Tanrı'ya olan nihai inancı ve Tanrı'nın adaletine olan inancı yatmaktadır; ve böylece Eyüp, şimdi olmasa bile başka bir yaşamda, Kurtarıcısı olarak Tanrı'nın onu aklayacağı ve onunla olacağı umuduna ulaşır ve böylece mezarın ötesine, dirilişe baktığında argümanına yeni bir unsur ekler. Eyüp'te tezahür eden bu inanç, hem Eski hem de Yeni Ahit'in başka yerlerinde de karşımıza çıkar ve soruna yeni bir bakış açısı kazandırır. Yine de insanların bu hayatta neden acı çekmeleri gerektiğini tek başına açıklamaz.

Tanrı İnsanla Konuşuyor

Dostlar sustuğunda ve Eyüp son konuşmasını yaptığında, genç adam Elihu tartışmaya dahil olur. Eyüp'ün içinde bulunduğu aşırılıkta Tanrı'nın doğruluğunu suçladığını gösterir, ama aynı zamanda soruna yeni bir ışık

tutar. Tanrı insanlarla (a) vahiy yoluyla ve (b) acı çektirerek konuşur. Tanrı farklı yollarla insanlarla iletişim kurmakta ve onları kendisine getirmektedir (Eyüp 33:14-18'i okuyun).

Elihu, Tanrı'nın insanlarla onların ruhsal eğitimleri ve rehberliği için ve yıkımdan korunmaları için konuştuğunu söyler. İnsanı "kötü yollarından ve gurur duygusundan uzaklaştırır", çünkü gurur günahın kaynağıdır. Diğer iletişim araçlarıyla ilgili olarak Elihu şöyle der:

"İnsan yatağında acılarla, kemiklerinde dinmez sızılarla yola getirilir. Öyle ki, içi yemek kaldırmaz, en lezzetli yiyecekten tiksindir. Eti erir, görünmez olur, gözükmeyen kemikleri ortaya çıkar. Canı çukura, hayatı ölüm meleklerine yaklaşır." (Eyüp 33:19-22).

Acı çekmenin tanımı Eyüp'e mükemmel bir şekilde uymaktadır ve Elihu, Eyüp'ün bile Rab'bin terbiyesine, azarlamasına ve disiplinine ihtiyacı olduğunu söylemektedir - arkadaşlarının iddia ettiği belirli günahlar için değil, çünkü Elihu bunlardan bahsetmez, ama daha ince bir hata için. Elihu bunu zaten ima etmiştir, çünkü bu ruhsal gurur günahıdır ve sadece acı çekme deneyimi onu bu konuda terbiye ederek gün ışığına çıkarabilir.

Tanrı'nın İnsanla Çalışması

Bu nedenle acı çekmek, Tanrı'nın insanların gelişimleri ve kendisi hakkında bilgi sahibi olmaları için onlarla çalışma yollarının bir parçası olabilir.

"Kulaktan duymaydı bildiklerim senin hakkında, şimdiyse gözlerimle gördüm seni. Bu yüzden kendimi hor görüyor, toz ve kül içinde tövbe ediyorum." (Eyüp 42:5-6).

Tanrı'nın insanla olan bu çalışması doğası gereği bireysel olmalıdır: ancak acı çeken insan bunu kişisel bir deneyim olarak kazanabilir. Eyüp Kitabı'ndan çıkarılabilecek tek yanıt, insanın Tanrı'nın yüceliğini ve bilgeliğini sorgulayamayacağıdır: O tüm yaşamın yaratıcısı ve sürdürücüsüdür. O'nun işleri insanın bilgisinin ötesindedir. Bu cevap 38-

41. bölümlerde kasırgadan gelen ses tarafından güçlü ve güzel bir şekilde detaylandırılmıştır. İnsan Tanrı'nın yollarının kendi yargısının ötesinde olduğunu kabul etmelidir.

"Eyüp Tanrı'ya boşuna mı hizmet ediyor?"

Bu nedenle, Eyüp Kitabı acı çekme sorununa basit bir yanıt vermese de bu sorun daha geniş bir düzeye yükseltilmiştir. Eyüp Tanrı'ya; evler, topraklar, sürüler, hatta çocuklar uğruna hizmet etmediğini ancak kayıplar ve acılar sayesinde anlayabilirdi. Kendi derisi, sağlığı ve refahı için bile hizmet etmedi. Tanrı'ya kendisi için tapıyordu. Zihninin ve bedeninin stresinden kaynaklanan tüm vahşi sözlere rağmen, Tanrı'nın doğruluğuna ve sadakatine nihai bir inancı vardı. Ancak her şeyden sıyrıldığında Tanrı'nın tek sığınağı olduğunu gerçekten anladı ve bu kavrayışla, üç arkadaş tarafından özetlenen *Düşman'ın* iftiralarına karşı zafer kazandı.

Eyüp'ün Tanrı'ya olan imanı denenerak sınıandı. Tanrı'nın bilgeliğini nihai olarak kabul etmesiyle ve imanın acı çekerek geliştirilebileceğini öğrenmesiyle, Eyüp sonunda Tanrı'nın tam bilgisine ulaştı.

Bazı Sonuçlar

Buraya kadar ele alınanlardan çıkarılacak sonuçlar şu şekilde özetlenebilir:

İnsan düzenli bir sebep-sonuç evreninde yaşar ve bunun sonuçlarını kabul etmek zorundadır; günah insan yaşamına girdiğinden beri acı çekmeyi de içermek zorundadır. Ancak bu acı, doğrudan acı çekenin günahıyla ilgili olmayabilir, önceki nesillerin eylemlerinden de kaynaklanıyor olabilir.

Aynı zamanda bu evren, Tanrı'yı arayanları kendisi hakkında daha derin bir bilgiye ulaştırmak için acıları yönlendirebilen ve kontrol edebilen bilgelik ve sevgi sahibi bir Tanrı'nın evrenidir.

İlahi Bir Disiplin

İbraniler'de yer alan ve Özdeyişler'deki bir söze dayanan pasajı bu ikinci sonucun ışığında anlayabiliriz:

"Size oğullar diye seslenen şu öğüdü de unuttunuz: Oğlum, Rab'bin terbiye edişini hafife alma, Rab seni azarlayınca cesaretini yitirme. Çünkü Rab sevdiğini terbiye eder, Oğulluğa kabul ettiği herkesi cezalandırır. Terbiye edilmek uğruna acılara katlanmalısınız. Tanrı size oğullarına davranır gibi davranıyor. Hangi oğul babası tarafından terbiye edilmez? Herkesin gördüğü terbiyeden yoksunsanız, oğullar değil, yasadışı evlatlarsınız. Kaldı ki, bizi terbiye eden dünyasal babalarımız vardı ve onlara saygı duyardık. Öyleyse Ruhlar Babası'na bağımlı olup yaşamamız çok daha önemli değil mi? Babalarımız bizi kısa bir süre için, uygun gördükleri gibi terbiye ettiler. Ama Tanrı, kutsallığına ortak olalım diye bizi kendi yararımıza terbiye ediyor. Terbiye edilmek başlangıçta hiç tatlı gelmez, acı gelir. Ne var ki, böyle eğitilenler için bu sonradan esenlik veren doğruluğu üretir. Bunun için sarkık ellerinizi kaldırın, bükük dizlerinizi doğrultun, ayaklarınız için düz yollar yapın. Öyle ki, kötürüm olan parça eklemenden çıkmasın, tersine şifa bulsun." (İbraniler 12:5-12; Süleyman'ın Özdeyişleri 3:11-12).

Bağlamı içinde okunduğunda, pasaj kendi kendini açıklar. Acı ve kayıplar insan ırkı için ortaktır, ancak Tanrı'nın çocukları için bunlar Cennetteki Babaları tarafından ruhsal bir eğitim olarak yönlendirilir ve bu nedenle O'nun sevgisinin ifadesidir.

Tanrı Acı Çeker mi?

Acı çekme anlayışında bir aşamaya daha ulaşılabilir. Bu, Tanrı'nın kendisinin insanların acılarına dahil olmasıdır. Çünkü Tanrı sevgisinden dolayı, bizim için kendi Oğlunu vermiş ve onun da acı çekmesi ve bizim günahlarımızdan ötürü ölmesi gerekmiştir. İsa tamamen masumdu, herhangi bir günahla lekelenmemişti, yine de gönüllü olarak hayatını ortaya koydu, bizlerin uğruna adaletsizliğe ve zulme katlandı:

"Musa çölde yılanı nasıl yukarı kaldırıdıysa, İnsanoğlu'nun da öylece yukarı kaldırılması gerekir. Öyle ki, O'na iman eden herkes sonsuz yaşama kavuşsun. Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun. Tanrı, Oğlu'nu dünyayı yargılamak için göndermedi, dünya O'nun aracılığıyla kurtulsun diye gönderdi." (Yuhanna 3:14-17).

"Bir insanın dostları uğruna canını feda etmesinden daha büyük sevgi yoktur." Biz ise bu sevgiyi sevgili Oğlu'nun -insanların kurtuluşu için- çarmıhta acı çekmesine izin veren Tanrı'nın aşkın sevgisinde görüyoruz.

Bu nedenle, Tanrı'nın bile acı çektiğini söylemek doğrudur ve peygamberin Tanrı'nın İsrail'le olan ilişkisiyle ilgili sözlerini anlamak mümkün hale gelir:

"Sıkıntı çektiklerinde O da [Tanrı da] sıkıntı çekti. Huzurundan çıkan melek onları kurtardı." (Yeşaya 63:9; ayrıca bkz. Hakimler 2:16).

Tanrı Neden Müdahale Etmiyor?

İsrail'in Tanrısı uzak, vurdumduymaz bir İlk Neden değildir: Kutsal Ruhunu kederlenebilir, özlem dolu bir şefkatle harekete geçebilir. Sonsuz bir sevgiyle sevebilir. Tüm bunlar Kutsal Yazılardaki ifadelerdir ve Tanrı, kendi benzerliğinde yarattığı insanların yaşamlarında aktiftir.

İnsanlar sık sık şunu sorar: Tanrı neden acıları durdurmak, savaşı durdurmak, hastalıkları önlemek için müdahale etmiyor? Tanrı elbette insanların işlerine müdahale eder; tarihte pek çok kez gücünü göstermiştir. Ancak bu müdahalenin bir sınırı vardır: Tanrı insana özgür irade vermiştir ve insanın bu özgür iradeyi iyi ya da kötü yönde kullanmasına izin verir.

Tanrı, seçilmiş halkı İsrail'in tarihine müdahale etmiş ve onlara tapınmaları, O'nun tanıkları olmaları için özel fırsatlar vermiştir. Onlara kendi vahyini ve gelecek olan Mesih'in vaatlerini ve peygamberliklerini emanet etmiştir.

Tanrı Oğlunu Gönderdi

Böylece, yaklaşık 2000 yıl önce Tanrı, günah ve ölümden kurtuluşu sağlamak amacıyla insanların acılarını sonuna kadar paylaşması için Oğlu Mesih İsa'yı vererek insanların yaşamlarına ve tarihlerine müdahale etmiştir. Mesih bizler gibi bir insan olarak bizim deneyimlerimizi paylaşmış ve tüm insanlığın ortak paydası olan içten gelen ayartmalara ve dıştan gelen sıkıntılara katlanmıştır:

"Kuşkusuz O, meleklere değil, İbrahim'in soyundan olanlara yardım ediyor. Bunun için her yönden kardeşlerine benzemesi gerekiyordu. Öyle ki, Tanrı'ya hizmetinde merhametli ve sadık bir başkâhin olup halkın günahlarını bağışlatabilsin. Çünkü kendisi denenip acı çektiği için denenenele yardım edebilir.." (bkz. İbraniler 2:10-18)

"Oğul olduğu halde, çektiği acılarla söz dinlemeyi öğrendi" (İbraniler 5:8).

Tanrı'nın isteğine kusursuz şekilde itaat ederek acı çekmeyi kabul ederek insan doğasındaki günahın gücünün üstesinden geldi ve ölümden dirilişi ile sonsuz yaşamı mümkün kıldı. Bu şekilde İsa mükemmelliğe, denenmiş ve sınanmış bir imana, itaatte tamlığa, Tanrı sevgisinde ve insana hizmette bütünlüğe ulaşmıştır - tüm takipçileri için bir örnektir.

Acı Çekerek Mükemmelleşmek

"Nitekim bunun için çağrıldınız. Mesih, izinden gidesiniz diye uğrunuza acı çekerek size örnek oldu. "O günah işlemedi, ağzından hileli söz çıkmadı." Kendisine sövüldüğünde sövgüyle karşılık vermedi, acı çektiğinde kimseyi tehdit etmedi; davasını, adaletle yargılayan Tanrı'ya bıraktı. Bizler günah karşısında ölelim, doğruluk uğruna yaşayalım diye, günahlarımızı çarmıhta kendi bedeninde yükledi. O'nun yaralarıyla şifa buldunuz." (1 Petrus 2:21-24).

Ve *"Yetkin kılınıncaya, sözünü dinleyen herkes için sonsuz kurtuluş kaynağı oldu." (İbraniler 5:9).* O, insanların kendi başlarına elde edemeyecekleri bir kurtuluşun yazarı, kaynağı ve nedenidir, çünkü O'nun fedakârlığı sayesinde yaşam için O'na gelen insanlar Tanrı'nın lütfuyla Mesih'in üyeleri olarak kabul edilirler. Ve böylece, Mesih'in dirildiği gibi, onda vaftiz olanlar için yeni yaşamları için ruhsal diriliş ve geri döneceği gün fiziksel diriliş ve ölümsüzlük umudu vardır.

"Tanrısal doğanın paydaşları"

Eğer insanlar "tanrısal doğaya ortak" (2 Petrus 1:4) olacaklarsa, Tanrı'yı gerçekten tanıyabilecekleri, O'nunla sonsuz paydaşlığın tadını çıkarabilecekleri ve O'nun çürümez yaşamını paylaşabilecekleri bir düzeye yükseltileceklerse, bunun kendi görkemli kutsallığıyla tutarlı bir şekilde nasıl başarılacağını yalnızca Tanrı biliyordu. Bu yol, Oğlu'nun çarmıhta ölmek üzere armağan edilmesini gerektiriyordu.

O halde İsa Baba'ya itaat ederek ölümüne kadar acı çektiyse ve Tanrı bile oğlu İsa'nın yaşadıklarıyla acı çektiyse; insanın acı çekmesiyle ilgili tüm sorun yeni bir düzeye yükselir. Tanrı'ya iman olmadan, acı çekmek katlanılması gereken bir kötülüktür. İmanla ve Tanrı'nın Oğlu'nun örneğiyle, acı çekmek arındırabilir, yüceltebilir ve dahası Tanrı'nın acı çekenini kendisine yaklaştırdığı bir araç olabilir. Bu gerçekten ilahi bir eğitim, Rab'bin terbiyesi olabilir.

"Her şey yeni"

Eğer Tanrı'nın Oğlu acı çektiyse, insanlar acıdan kurtulmayı bekleyebilir mi? Ancak acı çekmenin ardında imanlılar için bir diriliş umudu yer alır.

Dirilişin ötesinde Mesih'in hüküm sürmek için geleceği ve takipçilerini yanına alacağı Tanrı'nın Krallığı gelecektir.

Krallığın kurulacağı bu zaman çok yakındır. Ancak Rab'bin kendi sözleri ve diğer birçok peygamberlik Mesih'in gelişinden önce dünya için - ve şüphesiz öğrencileri için de - büyük sıkıntılar olacağını açıkça ortaya koymaktadır:

"Ama o köle kötü olur da içinden, 'Efendim gecikiyor' der ve öteki köleleri dövmeye başlarsa, sarhoşlarla birlikte yiyip içerse, efendisi, onun beklemediği günde, ummadığı saatte gelecek, onu şiddetle cezalandırıp ikiyüzlülerle bir tutacak. Orada ağlayış ve diş gıcirtısı olacaktır." (Matta 24:21,22).

Ancak Rab İsa Mesih geldiğinde, yeryüzünü tüm kötülüklerden arındıracak, tüm günah ve bencilliği ortadan kaldıracak, hastalığı ve nihayetinde ölümü ortadan kaldıracaktır. Tanrı adına hüküm sürecek ve acıları ortadan kaldıracaktır. O zaman elçi Yuhanna'nın Patmos'ta duyduğu sözler yerine gelecektir:

"Tahttan yükselen gür bir sesin şöyle dediğini işittim: "İşte, Tanrı'nın konutu insanların arasındadır. Tanrı onların arasında yaşayacak. Onlar O'nun halkı olacaklar, Tanrı'nın kendisi de onların arasında bulunacak. **Onların gözlerinden bütün yaşları silecek. Artık ölüm olmayacak. Artık ne yas, ne ağlayış, ne de ıstırap olacak. Çünkü önceki düzen ortadan kalktı.**" Tahtta oturan, **"İşte her şeyi yeniliyorum"** dedi. Sonra, "Yaz!" diye ekledi, "Çünkü bu sözler güvenilir ve gerçektir." (Vahiy 21:3-5).

Tanrı'nın sevgisinin çağrısına yanıt verenler için, acı çekme yolu yaşam yolu olabilir ve dünyada onlar için acı çekmenin nihai amacı da budur. Çağrı hala devam etmektedir; bu kötü dünyanın ötesinde umut arayan herkesin bunu Müjde'nin 'iyi haberinde' bulması için hala fırsat vardır.